Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 68(524) ★ miercuri 22 august 1956 ★ 8 pag 15 bani

Trăiască 23 August, marea sărbătoare națională a poporului nostru, ziua eliberării Romîniei de sub jugul fascist!

OGLINDA FERMECATĂ

Indrăgesc această sărbătoare
pentru că ne pune pe obraz
purpuria fericirii floare
care-n țara asta crește azi;

pentru că desvăluie tăria
unui strîns popor de oameni tari
ce-și arată mîndri bucuria
slobozi de-a trăi și temerari;

pentru că dă cîntecului punte
către inimile omenești,
din străfundul satelor mărunte
pînă-n așezări orășenești;

pentru că-i o magică oglindă
care-arată-n vreme de o zi
sărbătoarea ce treptat cuprinde
viața noastră-ntreagă, pe vecii.

ALEXANDRU ZOTTA

ZI DE SĂRBĂTOARE IN PARC

Desen de Iura Daria

Eliberarea — basorelief C. BARASCHI

Pe cîmpul lui Culiță Lăptarul

Pe șoseaua Giulești, dincolo de stadion, față în față cu Atelierele Grivița, era pînă nu de mult un maidan. I se zicea cîmpul lui Culiță Lăptarul. Astăzi nu mai există. S-a ridicat acolo o școală cu etaj și, de jur împrejur, s-a amenajat un frumos parc.

Pe acele locuri și în acele timpuri făceam armata la o baterie anti aeriană. Trecuse peste noi urgia tuturor bombardamentelor. In cartierul Giulești, cetățenii supraviețuitori lăsaseră curțile și casele fugind aiurea, unde vedeau cu ochii.

Trenuri sanitare, încărcate cu trupuri schilodite și înfășurate în bandaje, treceau prin dreptul nostru, venind de pe frontul Moldovei. Unii, cu frați sau părinți pe front, se strecurau pînă la rampa stației București-mărfuri, pentru a afla noutăți sau vești de la ai lor. Nu-și găseau niciodată neamurile printre cei mutilați; dar grozăviile povestite de răniți făceau să crească ura împotriva celor care trimiseseră, ca pe vite la abator, într-un război nedorit, sute de mii de oameni.

Aceste vizite nocturne sfîrșiră odată cu instalarea unei baterii fasciste alături de a noastră. Măsura fusese luată în urma sesizării sublocotenentului Sasu, comandantul nostru. Acesta raportase căpitanului Stroble, comandantul bateriei fasciste, că din cauza trenurilor sanitare moralul ostașilor scade simțitor Căpitanul Stroble luase măsuri în consecință; barase toate ieșirile către linia ferată cu patrule duble. Nimeni nu avea voie să intre sau să iasă din baterie. Totuși, sergentul Nasta, comandantul tunului nostru, veni într-o seară cu un bătrîn caporal. Il găsise căzut în niște bălării. Acesta era desculț, înfășurat la picioare cu ziare și avea barba nerasă de luni de zile. Se așeză tăcut pe o ladă goală și începu să plîngă cu hohote.

— Fraților, e prăpăd mare, de abia fugii din Moldova. Acolo s-a gătat frontul. Și dacă venii acasă, ce găsii? Loculam colea, peste drum, pe Arțarului. Nu mai e nici stradă, nici casă. Mi-au spus vecini că pe baba mea au dus-o în groapa comună din cimitirul calvin. Eu ce să fac, unde să mă duc?

Apoi liniștea se lăsă grea, ca o piatră de moară. Și peste această liniște clopotele și sirenele începură să sune și să vuiască. Pe stradă, cîțiva muncitori ceferiști se opriră la santinela noastră. Aceasta chemă caporalul de schimb. Și în mai puțin de un minut, întreaga baterie fu în picioare. Se comunicase la radio armistițiul și începerea luptei împotriva fasciștilor.

— Ce mai stați, săriți pe bateria hitleristă, fraților, începuseră să ne îndemne muncitorii. Noi aveam treabă la B.M. (București-mărfuri) la rampă.

Sublocotenentul Sasu era în vizită la locuința hauptmanului Stroble. Sergentul Nasta luă comanda bateriei. Și în timp ce efectivul a două tunuri înarmat, asalta ca infanteriști bateria dușmană, cealaltă jumătate rămasă la tunuri deschise prin surprindere un foc viu, direct asupra tunurilor fasciste. Inebuniți de spaimă, naziștii, treziți din somn, traseră nebunește, rezistînd. Dar în mai puțin de un ceas fugiră peste cîmp, sumar îmbrăcați, spre cartierul Cringași. Odată cu ei a fugit și sublocotenentul Sasu, fostul comandant al bateriei noastre

In toiul bătăliei, divizionul 4 din comuna Roșu, chemă la telefon bateria. Sergentul Nasta raportă situația.

— Nenorocitule, cum ai putut acționa fără ordinul meu?! strigă în receptor maiorul Franțuzu.

— Am avut ordin superior, domnule maior!

— De la cine?

— De la Partidul Comunist Romîn! Și sergentul Nasta închise telefonul, fără să mai aștepte vreun răspuns.

Bateria germană fusese lichidată. In lupta aceea căzu bătrînul caporal Matei, cel care venise de pe frontul Moldovei și nu-și mai găsise casa. Din noaptea aceea de 23 August am început lupta împotriva fascismului. Ne-am deplasat a doua zi din Giulești la Arcul de Triumf. Și în serile acelea de sfîrșit de august, pe locurile unde astăzi tineri și vîrstnici se plimbă pe alei cu trandafiri, pe atunci pe aceleași alei, ostașii armatei romîne alungau pas cu pas moartea, doborînd fiara fascistă.

Lt. Col. TRAIAN UBA

Intîlnirea — sculptură de BORIS CARAGEA

Micul PANDUR

Mai zilele trecute mi-a căzut în mînă cartea „Fiul Regimentului". De la primele pagini m-a cucerit cu totul. Am citit-o pe nerăsuflate. Și, urmărind în minte întîmplările lui Vasia Solnțev, mi l-am amintit pe Nica Gheorghe, copilul Diviziei Tudor Vladimirescu, botezat de noi „Micul Pandur". Parcă-l văd acum doisprezece ani la Batovțe, în Cehoslovacia, în ziua depunerii jurămîntului. Nu era mult mai mare decît automatul pe care-l purta atîrnat după gît. Dar cu cîtă străşnicie își încleștase nodul ăsta de băiat mîinile pe automat și cu cîtă dragoste îl strîngea la piept! Și ce limpede răsuna vocea lui subțire de copil în mijlocul corului de glasuri bărbătești ale voluntarilor, în clipa cînd rostea cuvintele sacre ale jurămîntului.

— „Jur poporului meu... să lupt pentru libertatea și propășirea lui..."

Era grozav de mîndru puiul de pandur: adeseori, în fața noilor voluntari veniți din țară, mîndria lui copilărească prindea glas:

— Eu sînt mai vechi ca voi pe front.

★

Puține bucurii îi presaraseră copilăria. Pe părinți aproape nu-i vedea de loc. Oamenii necăjiți, care se războiau din greu cu sărăcia și necazurile, nu-și puteau îngădui să stea prea mult acasă cu copiii. De cu noapte, tata se ducea la fabrica „Farola" din Brașov, unde muncea ca salahor. Puțin după plecarea lui, mama încuia copiii în casă și pleca și ea să bată pragurile bogătașilor, unde spăla cu ziua. Pînă nu se înnopta, nu mai venea acasă. Iar Gheorghiță rămînea dădaca celor două surioare mai micuțe.

Pe măsură ce anii treceau, viața prindea să-i arate toată hidoșenia ei. Vedea oamenii triști, zdrențăroși și scofîlciți din mahalaua lor. Vedea case dărăpănate, gardurile strîmbe și gunoaiele de pe ulița lor. Dar vedea și altă lume: oameni rotofei și veseli, îmbră-

cați în haine scumpe, case mari și luminoase, străzi pavate.

Zilele se scurgeau grele și pline de lipsuri. In curînd, țara fu năpădită de fasciștii germani Apoi veni războiul și odată cu el foamea și mizeria din casele celor sărmani se întețiră. Ca toți copiii de pe ulița lor, Gheorghiță avea pe față și în ochi o tristețe care nu se potrivea deloc cu vîrsta lui fragedă. Iar într-o zi asistă neputincios și îndurerat la agonia și moartea năpraznică a mamei lui, cuprinsă de flăcări. Avea atunci 11 ani.

Fără mamă, familia se risipi. Pe cele două surioare le luă o mătușă, iar Gheorghiță fu dat copil de trupă la un batalion de vînători. Visul lui de a învăța și de a cunoaște mașinile rămase undeva departe

A fost repartizat la fanfara unității pentru a se instrui ca toboșar Aici a intrat pe mîna unui plutonier major, smolit, burtos și rău, care-l chinuia cu o plăcere drăcească. Copilul era pus să bată la tobă. Tobă, într-un fel spus, pentru că toata ziua trebuia să bată cu două lemne într-un pietroi pentru „exersare". Nică plîngea și lovea cu răbdare în pietroi, după metoda pe care majorul i-o indicase cu aere de mare dirijor.

— Bați cu bețele-n pietroi, mă, răcane, și spui cum te învăț eu,

Și Nică lovea în pietroi îngînînd:

— Ta-ta-ta!

— Ma-ma-ma!

Privirea îi alunecă o clipă către bocancii lui mari și rupți. Lacrimile îl podidiră și le simți fierbinți și sărate în colțul gurii. La magazie nu se aflaseră pentru el decît doi bocanci, ambii pentru piciorul stîng, numărul 43 și picioarele îl dureau de rosături și bășici.

— Ta-ta-ta!

— Ma-ma-ma!

Și, dintr-odată, în ceața lacrimilor, își văzu părinții. Fără voia lui, mîinile micuțului toboșar schimbară tactul, iar gura lui rosti cuvintele cele mai scumpe pentru oricare copil din lume:

Ta-ta! Ma-ma!

Majorul îl surprinse greșind tactul și îl lovi brutal, răcnind.

Mai des mînca bătaie decît hrană. Intr-o zi, puțin după eliberarea patriei noastre, Nică fu învoit în oraș împreună cu un prieten, tot copil de trupă. Au hoinărit ei ce-au hoinărit și numai ce s-au trezit în fața unui maidan, unde o ceată de copii gălăgioși jucau fotbal. Cu ochii la minge, micii ostași au uitat și de bilet de voie, și de regulamentul militar, și de major. Ba Gheorghiță a uitat pînă și de tobă. Și, pentru că „bărcile" lui din picioare nu prea erau potrivite cu fotbalul, s-a descălțat...

Abia cînd undeva, la margine de oraș, o goarnă se auzi sunînd stingerea, cei doi copii de trupă își amintiră de cazarmă. Să meargă la unitate?... Le era frică de major. Dezertară!

Gheorghiță nimeri la gară. Se urcă într-un mărfar plin cu soldați. Ii întrebă cu demnitate:

— Unde mergeți voi?

— Pe front, răspunse un soldat

— Și eu merg tot acolo, zise Nică

Soldații izbucniră într-un rîs nestăpînit. Gheorghiță se simți jicnit și nu mai scoase un cuvînt. Doar cînd îl auzi pe un soldat vorbind despre o mare unitate militară unde nu sînt nici bătăi și nici înjurături, deveni atent. Află că era vorba de Divizia Tudor Vladimirescu, care se afla pe front, la Debrețin. Se hotărî să plece după ea și să ceară acelor oameni care se numeau panduri să fie și el primit voluntar.

După ce se despărți de soldați, colindă pe jos mult timp. Umbla singur prin păduri, mai mult noaptea, ferindu-se de localități și șosele umblate, de teama fasciștilor și a majorilor. In sfîrșit, după multe peripeții, gasi divizia în localitatea Haidu-Bosormeny din Ungaria. Era frînt de oboseală, îmbrăcat în zdrențe și flămînd, dar fericit. Fu primit cu dragoste și grijă părintească de panduri. Il echipară pandurește și-l repartizează la plutonul de artiști.

★

Cehoslovacia. Munții Tatra... Viscolul șuiera pustiitor, cernînd în vîrtejuri zăpada geruită. Hăuitul proiectilelor de artilerie nu mai contenea. In pivnița înghețată a unei case bombardate, se auzea ca un clopoțel o voce de copil cîntînd:

„La luptă, căci viața va fi fericită
Cînd fiara fascistă va fi nimicită..."

Voluntarul Nica Gheorghe făcea repetiție acompaniat de o chitară. A doua zi, plutonul de artiști urma să prezinte programul pe linia I.

...Care dintre foștii panduri ai Diviziei Tudor Vladimirescu nu-și mai amintește de puștiul zglobiu și plin de viață, cu căciula așezată ștrengărește pe-o sprînceană?...

Cine poate să spună că acest mic pandur n-a luptat și el în felul lui, cu cîntecul?

Nica Gheorghe, încadrat în disciplina liber consimțită, iubindu-și patria și poporul din toată inima lui înflăcărată de copil, a trecut prin greutățile frontului alături de tații lui, din marea familie pandurească. Cu cîntecul lui, încălzea inimile și îmbărbăta sufletul ostașilor istoviți de oboseală. Mergea pe jos kilometri întregi, zile și nopți de-a rîndul, prin viscol și furtună, fără să se plîngă de oboseală. Pe lîngă el au trecut, șuierînd nenumărate cartușe și ghiulele, pe cînd se strecura la bordeiele din linia I și cînta ostașilor.

In ajunul marelui atac de la 1 martie 1945, într-o casă părăsită, de pe malul rîului Boganițe, Nica Gheorghe a cîntat mai mult ca oricînd ostașilor din subunitatea care-n noaptea aceea trebuia să asalteze cota 498 din Munții Tatra.

In acea seară, cîntecul lui Nica a răsunat ca un preludiu al victoriei depline. Ostașii, cu un curaj uimitor, au cucerit poziția inamică prin surprindere. Numai ei știau că la această izbîndă a contribuit și micul pandur cu cîntecul său.

★

După înfrîngerea armatelor hitleriste, pandurii Diviziei Tudor Vladimirescu se reîntoarseră în patrie acoperiți de glorie. Pe pieptul micului pandur Nica Gheorghe strălucea medalia Sovietică „Victoria", confirmînd că la victorie contribuise și el.

Reîntors în patrie, l-am pierdut din ochi pe micul pandur. Cînd întîlneam vreun tovarăș de luptă, ne aminteam cu drag de el. Unul din ei mi-a spus că visul lui de a pătrunde taina mașinilor, a motoarelor i se împlinise

Și iată că după ani și ani l-am revăzut. Nu l-am recunoscut pentru moment. Cine să fie ofițerul acesta de tancuri, voinic, cu obrajii plini de tinerețe, ce-mi strînge mîna gata să mi-o frîngă?

— Nu mă recunoașteți, tovarășe? ...Sînt micul pandur! Și mă-mbrățișă o dată, de-mi troznîră oasele Crescuse micul pandur. Nu glumă!

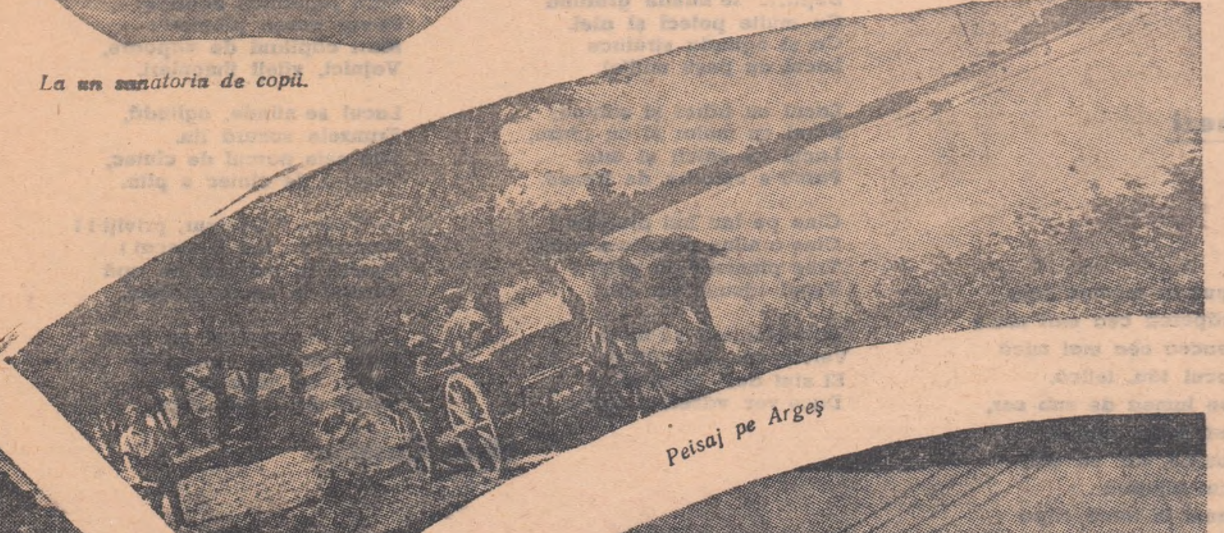
V. BIRZA

La un sanatoriu de copii.

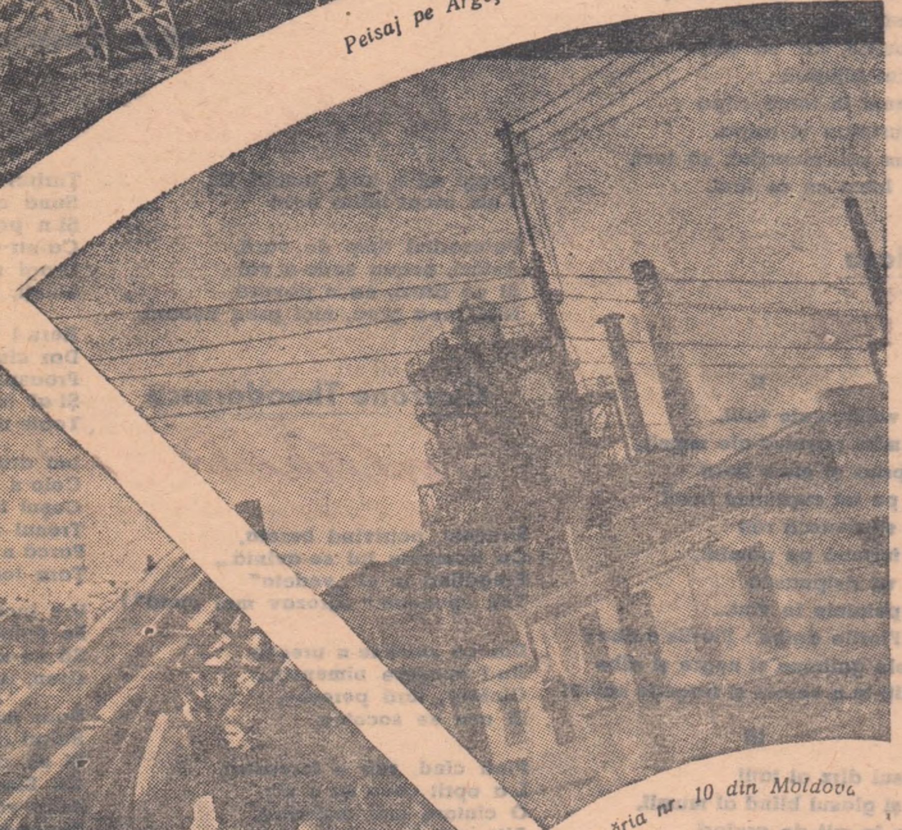

O nouă şcoală în Ţara Oaşului

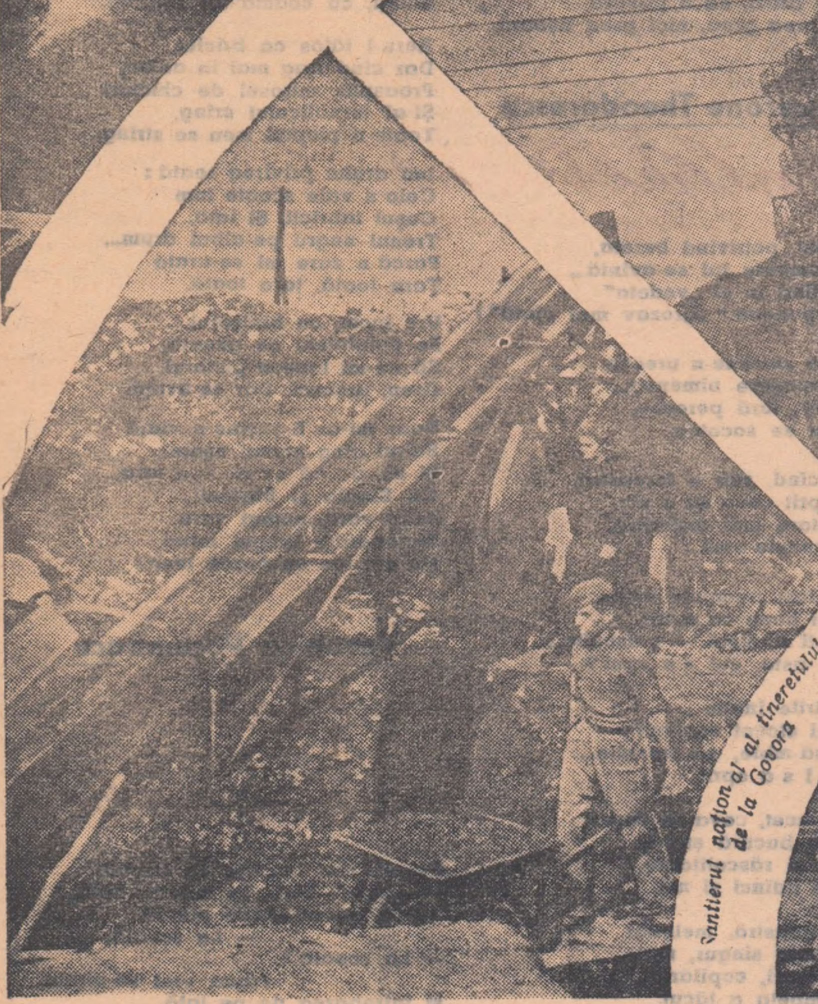

Peisaj pe Argeş

Rafinăria nr. 10 din Moldova

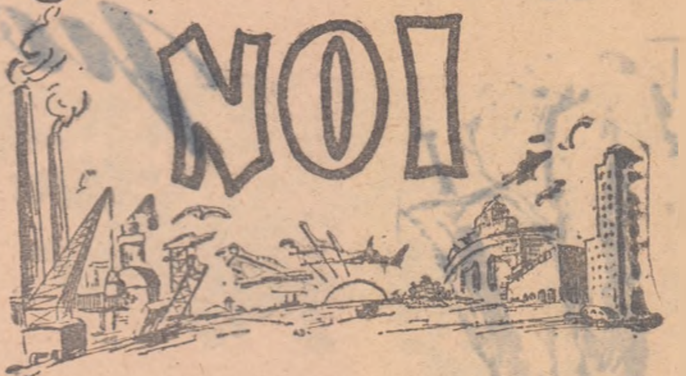

Şantierul naţional al tineretului de la Gogora

Parc de distracţii

Priveliști NOI

de MARCEL BRESLAŞU

Nu sînt mulţi copii, pe alte meleaguri ale lumii, care să poată spune cu aceiaşi îndreptăţire ca şi voi: Patria noastră are cele mai minunate, dar şi cele mai deosebite priveliști între hotarele sale. De la marea frămîntată la piscurile liniştite ale munţilor, de la Dunărea largă la apele din şesuri şi la şipotele văilor dintre creste, de la lacurile sărate la iezerele de pe culmi, de la nesfîrşitele întinderi ale Bărăganului la cheile înguste din stîncoasele defileuri ale Carpaţilor, de la lanţurile de dealuri care coboară în trepte domoale de sub fortăreaţa înălţimilor pînă în cîmpie, de la codrii străvechi la zăvoaiele cu copăcei firavi, trecînd prin pădurea cea deasă şi crîngul mlădiu — despre toate acestea şi cîte altele încă putem spune: sînt ale noastre! Nemăsurată a fost dărnicia firii cu acest pămînt...

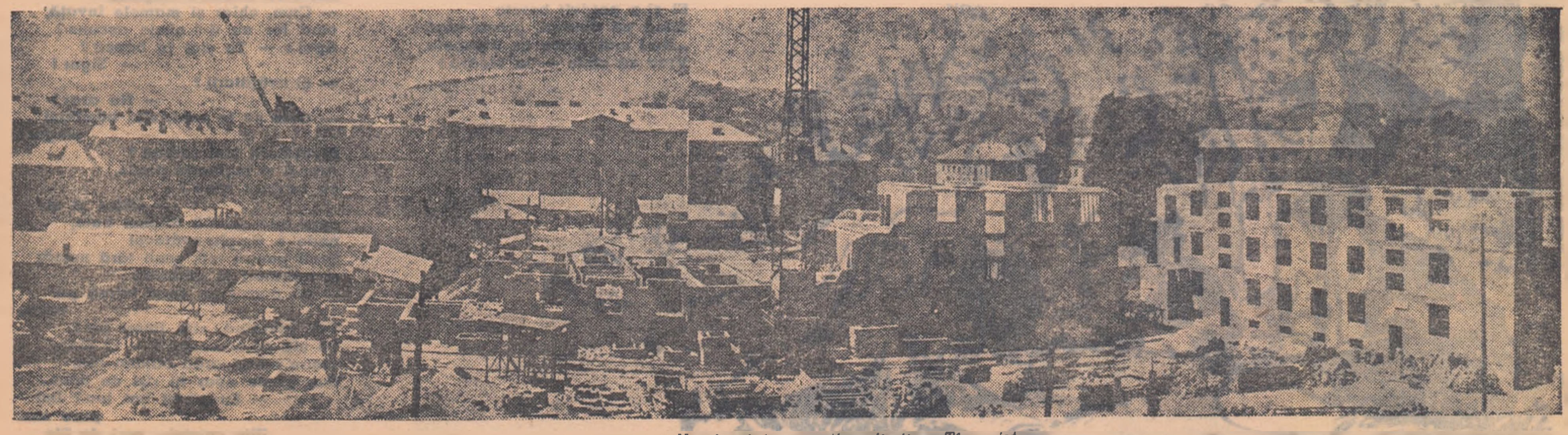
Dar poporul nostru s-a arătat vrednic de această dărnicie. Ea nu l-a îmbiat numai la visare şi la drumeţie, ci l-a îmboldit, din negura vremurilor, să clădească sate şi tîrguri, cetăţi şi oraşe, aşezate pe întreg cuprinsul ţării, unele pe graniţi, veghind cu faţa către năvălitorii cari rîvneau la frumuseţile şi bogăţiile ei, altele de-a lungul apelor ori sub poala muntelui ca să agonisească roada pămîntului, ca să meşterească tot soiul de lucruri de trebuinţă şi de podoabă, ca să schimbe între ei — şi cu vecinii prieteni — bunurile. Fiecare veac a avut aşezările sale noi, pecetluind — unele vremelnic, altele zăbovind peste anii număraţi cu sutele — priveliştea romînească. Nu este om care îşi îndrăgeşte ţara, să nu caute să cunoască locurile în care inima omenească a înscris frumuseţi cari s-au îngemănat cu frumuseţile naturii, încrustate în mijlocul lor ca giuvaeruri grijuliu şlefuite, în cununa veşnic proaspătă a peisagiului nostru. Locuri şi lăcaşuri îşi îmbină mărturiile, grăitoare ochilor şi inimilor noastre. Unele dintre cele mai frumoase asemenea chipuri ale trecutului, sînt mînăstirile ctitorite de voevozii din Ţara Romînească sau din Moldova, pentru a prăsnui o izbîndă în război, pentru a o veşnici în amintirea urmaşilor.

S-au dus vremurile voievozilor şi ale altor cîrmuitori cari ţineau, pînă mai deunăzi, neamul înrobit şi înfometat, ridicîndu-l în războaie cari nu întotdeauna erau de apărare a pămîntului şi libertăţii noastre, ci şi de cotropire a altor pămînturi, de încătuşare a altor libertăţi.

Astăzi „oastea cea mare" o ridică poporul el însuşi, în măreaţa luptă pentru a cuceri fericirea, a lui şi a voastră, dragi copii. Şi ceea ce înalţă el acum, mărturie şi pildă celor ce vor veni, nu este numai un semn al unei izbînzi dobîndite: fiecare nouă ctitorie a poporului este ea însăşi o victorie!

In străvechiul peisaj răsar an de an şi zi de zi uzine şi fabrici, baraje şi centrale electrice, cetăţi muncitoreşti, şcoli şi case de odihnă, spitale şi sanatorii, parcuri şi grădini, palate ale ştiinţei şi culturii. Şi, pentru voi, case pioniereşti, tabere şi colonii, terenuri de sport şi solarii. Sînt tot atîtea izbînzi, însemnate în marea carte a istoriei veacului nostru, veacul care duce la înfăptuirea socialismului şi a comunismului. Noi aşezăminte în mijlocul priveliştilor din totdeauna! Steaguri roşii împodobesc căpriorii fiecărei noi construcţii, aşa cum, pentru întîia oară zmălţuiesc priveliştea noastră, cravatele de la gîtul vostru, pionieri!

23 August 1956

Noi locuinţe muncitoreşti din Tîrgovişte

Din cele mai frumoase poezii pentru copii

Tudor Arghezi

Fetica

Ce duh ai și ce putere
Să-mpletești ceară cu miere,
De la floarea din grădină,
Ostenită de albină?
Tu aduni de pe meleaguri,
Pentru stupi și pentru faguri,
Pulberi, rouă, stropi și leacuri,
Poate că de mii de veacuri.
Ca din lînă, ca din ace,
Țeși rețeaua de ghioace,
De celule-n care pui
Mierea dulce și un pui.
Scule, numere, cîntare

Au spus la măsurătoare
Că-ncăperea cea mai mare
In găoacea cea mai mică
E ghiocul tău, fetică.
Ești, pe lumea de sub cer,
Cel mai mare inginer.
Pe-ntuneric, făr' să știi,
Ai făcut bijuterii
Și minuni în toată clipa
Cu musteața și aripa.
Și, cum știi, muncind, să taci,
Nu te lauzi cu ce faci.

Marcel Breslașu

Cîntec

Sub ochii dîrji ai tatii,
sub ochii blînzi ai mumii,
prindeți-vă de mînă
voi toți — copii ai lumii,
voi, cei mai cald și proaspăt
răsad din cîte sînt,
să-i împletiți cunună
bătrînului pămînt!
Florile dalbe! Florile dalbe!
Minuțele galbene și negre și albe
împletiți-le-n vesele și fragede salbe!

II

Mîini vajnice-ale tatii,
mîini pașnice-ale mumii,
s-au prins și ele-n horă
pe tot cuprinsul lumii,
să nu stîrnească răii
furtună pe pămînt,
să nu vă risipească
petalele în vînt...
Florile dalbe! Florile dalbe!
Minuțele galbene și negre și albe
împletiți-le-n vesele și fragede salbe!

III

Și glasul dîrz al tatii
și glasul blînd al mumii,
rostesc în mii de graiuri
pe tot cuprinsul lumii:
„Stăm, neclintită strajă
a Păcii pe pămînt,
să nu mai frîngă nimeni,
mlădiul vostru cînt".
Florile dalbe! Florile dalbe!
Minuțele galbene și negre și albe
împletiți-le-n vesele și fragede salbe;
cu sărutarea-i de aur soarele
sfînt
o să pecetluiască acest
legămînt!

Maria Banuș

București oraș iubit

— Fragment din poemul „București oraș iubit" —

Depa... se-ntinde grădina
Cu multe poteci și alei.
Ca și oglinda străluce
Lacul cu pești mititei.

Lacul cu bărci și șalupe,
Bărci cu motor și cu pînze,
Lacul cu sălcii și tufe,
Parcă-s culbare de frunze.

Cine pe lac îmi plutește?
Cine-a-ntins pînzele-n vînt?
Trec pionierii pe yole,
Vesel răsună un cînt.

Știu pionierii să-nalțe
Velele sus, pe catarg.
Ei sînt acei care mîine
Duce-vor vasele-n larg.

Fala republicii noastre
Fi-vor acești pionieri:
Mari căpitani de vapoare,
Vajnici, viteji timonieri.

Lacul se-ntinde, oglindă,
Frunzele susură lin.
Plin este parcul de cîntec,
Teatrul de cîntec e plin.

— Teatru? Desigur, priviți-l!
Parcu-i un loc fermecat!
Poartă la margini de apă
Teatrul în soare scăldat.

Piese cu zmei și cu zîne,
Piese cu flori care-s vii
Macul cel roșu și crinii
Joacă pe scenă, copii.

Nina Cassian

Micul turist

Dragi mi-s, țară, munții tăi,
I-am urcat întîia oară

Pe-nsoritul timp de vară.
Astăzi, neaua șade-n văi
Și pe brazi, ca o povară
Nici prea grea, nici prea ușoară.

Țurțuri — limpezi zurgălăi —
Sună cînd i-atingi cu-o mînă.
Și-n poteci se-nfundă pașii
Ca-ntr-o albă, moale, lînă.
Dragi mi-s, țară, uriașii
Munți, cu coama lor bătrînă.

Aeru-i tăios ca briciul.
Dar cînd trag mai în adînc,
Proaspăt, mirosul de chiciuri
Și-al iernaticului crîng,
Toate-n pieptul meu se strîng.

Imi arunc privirea roată:
Colo-n vale scoate fum
Coșul fabricii. Și iată,
Trenul negru pe-albul drum...
Parcă-n zare mi se-arată
Țara toată, țara toată.

Urc încet, cu binișorul,
Pe pojghițele de gheață,
Să nu-mi lunece piciorul.
Greu, urcușul. Dar se-nvață.

Doar mi-ar fi rușine-n viață
Să-mi aleg numai ușorul,
Și să zic că nu-mi știu țara,
Cu Sinaia și Buștenii,
Decît vara, numai vara,
Niciodată-n timpul iernii.
Nu mă las eu pradă lenii!

Cicerone Theodorescu

Cîntărețul

Strașnic, potrivind bereta,
Cu trompeta lui se-avîntă...
Pregătind în el „vedeta"
Toți spuneau: „grozav mai cîntă"!

Dar că zbîrnîie-n ureche,
Nu-i spusese nimenea...
Cîntăreț fără pereche,
El așa se socotea.

Pînă cînd, sub o fereastră,
L-a oprit ceva-ntr-o zi:
O cîntare mai măiastră,
Alte sunete-auzi...

Să fi fost trompete multe
Și mai bune ca a lui,
Le-ar fi aruncat — s-asculte...
Taina asta, cui s-o spui?

Tînguirile înalte
Și-acel clocot nesfîrșit
Știu să-mbie, să tresalte...
Inima i s-a oprit.

Plîng încet, ceva le doare,
Rîd, se bucură șuvoi,
Calde și răscolitoare,
Sunete adînci și noi.

Sub fereastră, melodia
O ascultă singur, mut.
— Și pieri, copilăria.
Și trompeta a tăcut.

El și-a potrivit bereta
Stînd pe gînduri, prima oară:
...Nu-i mai place cu trompeta.
Vrea să cînte — la vioară!

Veronica Porumbacu

Școli și școli

Dece-ți cad buclele de smoală
pe frunte? Scrii, ai mii de trebi...
— Tu, mamă, unde pleci?
— La școală.
— La școală?
Parcă vrei să-ntrebi,
și întrebarea de pe față
îmi cere negreșit răspuns.
— Cum, chiar și mamele învață,
cînd lor nu li-i nimic ascuns?
Apoi: — Tu stai în bancă?
— Sigur!
— Și-nvățătorii?
— Nu arar!
— Cum să te cred, mai bombăni
singur:
Invățătorii sînt școlari?
Atunci și inginerul poate,
cu barba-i albă?
— Chiar și el
spre altă școală drumul bate,
unde e simplu-nvățăcel
Școli pentru toți, școli fără număr
și turnători și cărturari
— să poarte-un veac întreg pe
umăr.
Toți învățînd, sînt tineri iar!
Te uiți ne-ncrezător: — Ei bine,
vreau să-mi arăți caietul tău,
Sau poate doar îți rîzi de mine...
— Eu să-mi bat joc? Imi
pare rău.
Uite caietul... zeci de file
am scris, și încă n-am sfîrșit.
— Dar ce-nvățați?
— Să știm copile,
Cum să trăiești mai
fericit!

de Horia Şerbănescu

VREŢI SĂ DEVENIŢI COMPOZITORI?

Incercaţi să compuneţi muzica pentru

Tănăsache, Tănăsel!
Tănăsache, Tănăsel!
Toţi copiii-aşa îl strigă
Nu mai e altul ca el.
Cînd ne cheamă clopoţelu
Toţi copiii sînt prezenţi,
Dar Tănase, drăgălaşul,
E prezent..., printre absenţi
Of, Tănase, Tănăsel,
Ce ne facem noi cu el?
Să-l chemăm, să-l lămurim!
Insă unde să-l găsim?
I-am dat telefon acasă
Şi de el am întrebat.
Tănăsache sta la masă
Şi nici nu s-a deranjat
După masă încă-o dată
Am mai încercat să-l sun,
Insă bietul Tănăsache,
Adormise ca un tun —
Of, Tănase, Tănăsel,
Ce ne facem noi cu el?
Să-l chemăm, să-l lămurim!
Insă unde să-l găsim?
Incă-o zi şi încă una —
Tănăsache tot lipsea.
Au pornit din nou băieţii
Iar în căutarea sa,
Tănăsache, Tănăsică,
Pe acasă nu era
Se dusese să înveţe
Filmul de la cinema.
Of, Tănase, Tănăsel,
Ce facem, băieţi, cu el?
Să-l chemăm, să-l lămurim!
Insă unde să-l găsim?
Zilele treceau într-una,
Tănăsache absenta.
Incă una şi-ncă-una,
Doar absenţe aduna.
„Lasă că învăţ acasă",
Tănăsache răspundea
Şi-ngrijată-ntreagă clasă
Iar pornea şi-l căuta.
Of, Tănase, Tănăsel,
Ce facem, băieţi, cu el?
Să-l chemăm, să-l lămurim!
Insă unde să-l găsim?
Vremea vine, vremea trece,
Chiar şi anul a trecut.
Am intrat în clasa zece,
Şi-ncă-un an am început,
In sfîrşit, pe Tănăsache,
L-am găsit... era prezent
Pe o listă pusă-afară;
Şi prezent şi repetent.

Sfatul medicului

Boala se contractează în special în momentul cînd elevul este scos la tablă sau cînd dă lucrare scrisă. Bolnavul este cuprins de fierbinţeli, se roşeşte şi respiraţia îi este neregulată. Inima bate puternic, de frică să nu se „prindă" mişcarea. Ochii se dilată şi caută peste tot microbul suflatului, care se aşază, fireşte, numai acolo unde terenul este slab şi lecţia n-a fost învăţată. Dacă nu e tratată la timp, boala se poate întinde cu repeziciune! Urmările sînt destul de grave: la început se iveşte o stare generală proastă în catalog, iar apoi pot interveni complicaţii cu corigenţă, sau, în cazuri cronice, chiar repetenţia, care lasă urme adînci.

Tratamentul este următorul:

Se ia bolnavul, se izolează la gazeta de perete a clasei, i se administrează o caricatură, două... Din trei în trei zile i se aplică prişniţe critice în faţa grupei sau a clasei, pînă dă semne de îndreptare. In cazuri grave, se recurge la intervenţia părinţilor sau la „amputarea" notei la purtare Rolul principal în tratarea maladiei şi distrugerea microbilor suflatului îl joacă colectivul în mijlocul căruia se află bolnavul.

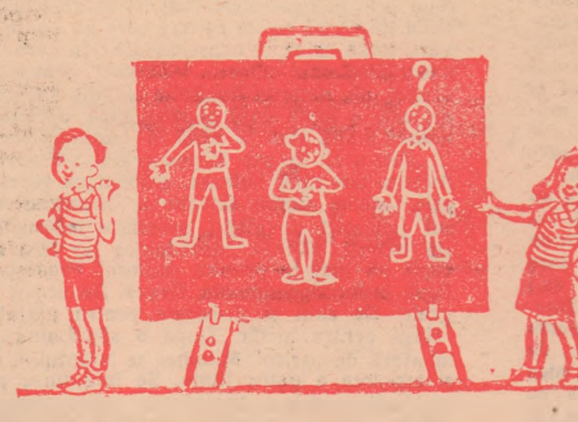
SCRISOARE deschisă

Subsemnatul „Perete-Zugrăvitu" domiciliat la Şcoala de băieţi, nr. x cum intri în clasa a cincea, pe dreapta, lîngă sobă, cu respect vă aduc la cunoştinţă următoarele: In clasă la noi învaţă pionierul Mitu. Deşi Mitu este un elev bun, totuşi are nişte purtări foarte „nezugrăvite" faţă de mine, fapt care mă determină să-mi sară tapetul de supărare!

Subsemnatul am fost pus de curînd în situaţia de-a fi zugrăvit proaspăt Copiii din clasă mă priveau cu dragoste, mai ales că aveam şi clei în compoziţia văruielii, aşa că nu mă mai luau pe haine ca altă dată. Singur elevul Mitu din suszisa clasă n-a fost de acord cu zugrăveala mea şi a procedat la o nouă zugrăvire personală — cu cărbune negru — scriind pe mine „Nicu este un fleţ" fapt care mi-a provocat o mulţime de mîzgăleli, bătăi de inimă la ipsos şi crize înfiorătoare la tencuială, care şi aşa era cam şubredă.

Mai mult decît atît, nefiind mulţumit cu degradările aduse subsemnatului, suszisul elev a trecut şi la alte fapte lipsite de vopsea, faţă de familia mea. Astfel sora mea — fereastra care dă spre curte — deşi majoră şi în deplină stare de funcţiune, a fost spartă cu o piatră din praştia aceluiaşi elev! Aceste fapte, mă silesc să protestez cu indignare şi să pun lucrurile pe tapet! Cer ca purtarea lui Mitu să fie pusă în discuţie şi să se ia măsuri corespunzătoare, pentru a mi se aduce scuze, vopsea şi bidinea! Cu salutări obşteşti.

Peretele din dreapta.

CUGETĂRILE UNUI REPETENT

Mă mir de ce m-au trîntit la examen! In definitiv, şi colegii şi profesorii mă vorbesc de bine. Chiar eu i-am auzit: „Bine c-am scăpat de el, bine că ne lasă în pace, bine că nu mai are cine să ne facă clasa de rîs"... Toţi mă vorbesc numai de bine!

★

Să mai zică cineva că nu sînt ordonat!

In materie de şcoală, eu am programul meu, pe care-l respect cu sfinţenie:

Un an, într-a-ntîia, —
Doi ani, într-a doua —
Trei ani, într-a treia —
Patru într-a patra —
Şi p'ormă mă ia la armată!

★

Cum să nu cad la examen, cînd mă întreabă chestiuni în afara materiei! Auzi întrebare: „Ce-ai făcut dumneata tot anul"?

Să rîdem

PROFESORUL... Dă-mi te rog un exemplu de carte rară.

ELEVUL... O carte înapoiată bibliotecii!

★

INTIIUL CROCODIL. Spune-mi, ce mai face fiica dumitale?

AL DOILEA CROC.. Foarte bine, a ajuns poşetă!

★

LACHE... Care a fost rezultatul meciului?

MATACHE... 0—0!

LACHE... Dar la pauză?

★

MARIOARA... Nicule, spune-mi te rog, ce este un acordeonist?

NICU... Un dactilograf cu muzică!

★

COSTEL... O cunoşti pe soră-mea?

IONEL... Nu, cum arată?

COSTEL... Arată cu degetul!

GLUME • GLUME • GLUME • GLUME •

Doi copii în costum de baie stau pe malul unui rîu.

— *Hai să ne aruncăm în apă!*

— *Nu ştiu să înnot!*

— *Invaţă!*

— *Să învăţ în vacanţă?!!*

Doi copii stau de vorbă:

— *Cum se face că ai căzut şi anul ăsta la aceeaşi materie?*

— *Dacă mi-a pus aceeaşi întrebare de anul trecut.*

Prof... Ce foloase avem de la balenă?

Un băiat bulevardist... Intăreşte gulerele la cămăşi!

(O sală de spectacole plină de copii. Pe scenă Radu şi Horia)

H. S... Dragi copii vreţi să vă spunem o glumă nouă?

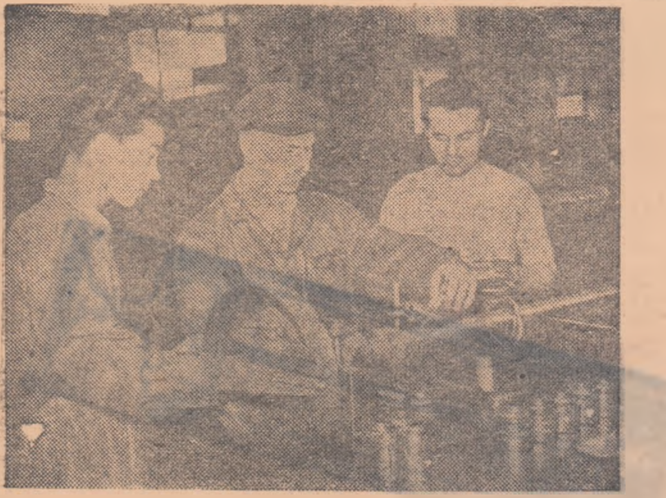
Copiii... Da, vrem!

R. Z... Patru şi cu cinci!

Copiii... Da, e nouă!

OAMENI OBIȘNUIȚI

Un vraci și ucenicii lui

In București, pe str. Nucului la nr. 57, e o căsuță... cît o nucă, îngrijită și curată ca oglinda. Casa celui mai vrednic gospodar de pe stradă. Dar, dacă o să bați la ușa ei în toiul zilei, n-o să aibă cine te primi, fiindcă gazdele-s duse la treabă. Gospodarul, capul familiei lucrează în cealaltă parte a Bucureștiului, la uzinele „23 August". Pe urmele lui am pornit într-o zi și l-am găsit fără multă osteneală, la post, în mijlocul zumzetului nepotolit al marii uzine. Am intrat în secția Motoare și am întrebat de șeful de echipă Stan Ion. Mi l-au arătat și... după o clipă, aveam în față pe gospodarul din strada Nucului 57. Puțintel la trup, păr ca zăpada și ochi albaștri, privind senin pe deasupra ochelarilor cu rame de oțel. Părea, printre uriașele motoare Diesel de 450 cai putere, un fel de vraci care însuflețește lucruri. Fiindcă, în definitiv, asamblînd motoarele, șeful de echipă Stan Ion le dă trup întreg, putere și mișcare. Am aflat însă, cît m-am învîrtit pe acolo, că moș Stan (tot timpul l-am zis în gînd „moș") dă aripi nu numai puilor de oțel. El oblăduiește și deprinde cu zborul altceva, mult mai de preț și mai gingaș: oameni. Am văzut în juru-i o seamă de tineri, care se învîrteau pe lîngă el ca puii pe lîngă cloșcă. Și el avea pentru fiecare un sfat, o glumă, o îndreptare sau chiar o dojană, cînd era cazul. Am văzut cu cîtă dragoste și cu cît respect îl priveau băieții aceștia.

Nu-i greu de ghicit ce simțămînt puternic s-a țesut între vraci și ucenicii lui...

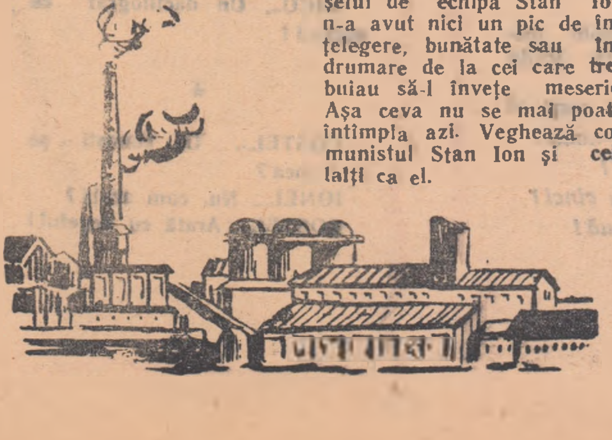
Mă uitam la moș Stan. Se îndeletnicea, împreună cu Dan Stelian, un tînăr de vreo 20 de ani, cu asamblarea unei axe cu came. Operația cea mai de răspundere, mai grea. N-o face decît el, șeful de echipă, și cu Dan Stelian. Asta-i fericirea lui moș Stan: Crește în juru-i „pui" tineri. Il mai supără ei cîteodată, nu-i vorbă, dar îi crește inima cînd îi vede deprinzînd de la el tainele meșteșugului. Iar dacă vreunul dintre ei se vădește peste măsură de priceput, asta prețuiește la moș Stan cît tot aurul lumii. Lucrează de 20 de ani în uzină. S-au perindat prin „crescătoria" lui, în vremea asta, cîteva zeci de ucenici. Unul și unul. Uite, vezi colo, pe perete, o placardă? Scrie pe ea: „Cinste brigăzii lui Popa Mihai, fruntașă pe raion". Popa Mihai e și deputat acuma. A fost ucenicul lui moș Stan. Și maistrul Lamatic Mihai a fost ucenicul lui moș Stan. Se cunoaște. Și-au luat zborul acum. Și ce zbor mîndru!...

Am lăudat față cu moș Stan gospodăria lui frumoasă și îngrijită. Mai întîi a privit stînjenit într-o parte, dar apoi, sub puterea unor amintiri vechi, a început să istorisească. Tare grea și amară istorie a avut căsuța aceea a lui moș Stan... Istorie din anii grei. Locul de casă l-au cumpărat cu sacrificii mari, vînzîndu-și lucrurile mai de preț din gospodărie. Era un loc acoperit de mărăcini și gropi, prin care curgea un șanț cu apă stricată. Moș Stan cu soția (care e acum muncitoare fruntașă la fabrica de zaharoase București) s-au trudit săptămîni întregi să-l scoată la lumină. Și căsuța tot ei amîndoi au clădit-o, cu mîinile lor, fără o fărîmă de ajutor de nicăieri. De zece ori erau să se lipsească.

Dar acum căsuța e ca un pahar. Cea mai curată și mai îngrijită de pe strada Nucului. Ce mîini are moș Stan... Adică, ce spun eu: ce suflet are moș Stan. Fiindcă gospodăria aceasta s-a înfiripat din nevoia de frumos a sufletului lui moș Stan. El înfrumusețează pe tinerii din juru-i; le dă încredere, pricepere, tărie. Acasă, își înfrumusețează gospodăria. Mi-a spus la despărțire: „Să vii odată cînd or înflori crizantemele în grădină, atunci să vezi! Mi l-am închipuit în mijlocul florilor albe ca părul lui. Și mi-a venit pe buze o întrebare: „Cîți ani aveți?" Mi-a spus: „49". Am rămas uluit. Ii dădusem pe puțin 60.

Mi-a ghicit surprinderea și mi-a povestit. Mi-a povestit de niște timpuri apuse, de niște maiștri bătăuși, de un inginer hapsîn, de comandamentul militar de pe atunci al uzinei, de răcnetele inginerului: „Comunistule, sabotorule, te mănînc de viu!" De atunci e alb.

In vremea tinereții lui, șeful de echipă Stan Ion n-a avut nici un pic de înțelegere, bunătate sau îndrumare de la cei care trebuiau să-l învețe meserie. Așa ceva nu se mai poate întîmpla azi. Veghează comunistul Stan Ion și ceilalți ca el.

„Pacientul X, vindecat"

Doctorul Zvîrlugă... Na, uite că fără voie am dat în vileag porecla ce i-au scos-o sătenii medicului Mihai Predescu. Trag însă nădejde că nu se va supăra. E un nume hîtru, hazos poate, dar cîtă prețuire și dragoste adîncă nu stă în botezul acesta...

Fiindcă așa l-au apucat oamenii pe doctorul Predescu: bătînd ponoarele. Cînd ici cînd colo. Cînd la Tomșani, cînd la Bucuroaia, cînd la Costești, cînd la Meriș, cînd la Ghergani. E pretutindeni unde e nevoie de el. Numai ce-l vezi că iese pe ușa dispensarului și apucă pe te miri ce drumeag, cu trusa subsuoară. Are mers repede, voinicesc. (O felceriță de la dispensar mi-a mărturisit că de-abia se poate ține după el cu bicicleta...)

Cînd asculți despre cineva lucruri emoționante, fapte de eroism, ți-l închipui, fără să vrei, drept un om cu totul deosebit la înfățișare. Dar iată, doctorul Predescu n-are nimic extraordinar în făptură. Om ca toți oamenii. Ii e liniștit chipul și doar o țesătură fină, abia ghicită, de linii în jurul ochilor spune despre truda nopților fără somn, petrecute lîngă bolnavi. Ei, nopțile acestea de veghe, de încordare, de luptă, ale unui medic, cîte nu s-ar putea scrie despre ele! Și totuși, curios, în carnetul doctorului Predescu nopțile acestea sînt consemnate cam așa: „Pacientul cutare, de atîția ani, suferind de cutare. Vindecat". Poftim de mai fă literatură...

Cu toate acestea, deseori, cînd vreun bolnav are chef de taifas cu doctorul Predescu, acesta-i gata să-i asculte cu răbdare toate păsurile și să-i dea povață ori încurajare. Niciodată n-a zis: „Iartă-mă, sînt grăbit". Nu. Grăbit e numai pe drum. Și noaptea, la spitalul din Ghergani, chiar cînd e noapte calmă, fără cazuri grave, ai să-l afli furișîndu-se în vîrful picioa-

relor prin saloane, cercetînd fișele de temperatură, ori stînd de vorbă cu un bolnav care nu poate dormi. Dar vezi, toate astea le consemnează în carnetul lui cam așa: „Pacientul cutare... vindecat". Sînt cuvintele modestiei, ale datoriei împlinite simplu. In spatele lor se ascunde o luptă dură și dramatică, o suferință omenească topită pînă la urmă în lacrimile bucuriei.

...Intr-o zi, la ușa dispensarului s-a oprit o căruță. Aducea doi copii bolnavi, galbeni ca ceara, cu pleoapele închise. Copiii săteanului Gheorghe Avram. Chipul împietrit al tatălui, suspinele înăbușite în basma ale mamei, vădeau deznădejdea lor fără margini. Pe copii i-a luat în primire doctorul Predescu. Diagnosticul: bronchopneumonie. Gravă. Au urmat zile și nopți grele. De chin și disperare pentru părinți, de luptă uriașă pentru medic. După o săptămînă, copiii erau în afară de pericol. Minunea se înfăptuise, redînd viața și fericirea a patru ființe. Se înfăptuise prin sacrificiul, priceperea și încordarea supraomenească a medicului. Dar în carnetul lui scrise doar atît: „Bolnavii cutare și cutare, vindecați". Și poate în 1947 în vremea încă grea de după război, cînd doctorul Predescu a stăvilit, cu ajutoare puține, epidemia de tifos exantematic de la Meriș, expunîndu-și viața în fiecare clipă, la fel a sunat însemnarea din carnet: „Bolnavii... suferind de tifos, vindecați".

Cuvintele modestiei, ale datoriei împlinite cu simplitate firească.

Zboară, veste...

Să nu vă închipuiți că telegraful e ceva foarte complicat, cu sîrme și butoane multe. Nu, în sala aceasta a telegrafului central din București, n-ai să vezi decît niște cutii negre, cu claviatură, semănînd grozav cu niște mașini de scris. Un țăcănit ușor împînzește încăperea.

Aplecată asupra uneia din cutiile acestea, cu degetele zburînd parcă pe clape, așa am cunoscut-o pe telegrafista Elisabeta Țupa. E una din multele telegrafiste care, într-atîtea și atîtea colțuri ale țării, țăcăne zi și noapte pe niște clape, trimițînd pretutindeni gînduri, vești. Dacă ai sta cîtva timp lîngă aparat, așa, ca simplu spectator, munca Elisabetei Țupa ți se va părea poate monotonă, plicticoasă. Și totuși, de ce pe chipul ei, de la o clipă la alta, se ivește cînd licărul senin al bucuriei, cînd încordare și emoție, cînd o cută amară între sprîncene? Inseamnă poate că se gîndește la bucuriile și necazurile ei personale? Nu, astea au rămas undeva departe, din clipa cînd a început lucrul. Altceva e. Inima Elisabetei Țupa e întîia inimă de om prin care trec gîndurile și simțămintele cuprinse în hîrtiuțele ce se cheamă telegrame și care așteaptă pe masa ei să fie trimise grabnic și departe. Și sînt atît de felurite, atît de emoționante gîndurile așternute în cuvinte puține pe formularele telegramelor...

Un prieten bun și depărtat își anunță sosirea. Un școlar a reușit la examen. Un muncitor fruntaș vestește pe cei de-acasă că a fost decorat. Un nou născut voinic și chipeș a venit pe lume. Un cercetător a izbutit după ani de trudă să descopere un nou preparat. Cineva drag e chemat la căpătîiul unui bolnav să-i aline suferința...

Ochii Elisabetei Țupa urmăresc rîndurile, inima ei se bucură pentru fiecare, se îngrijorează pentru fiecare, dînd putere vie mîinilor să alerge mai repede, mai repede pe clape: zboară veste, zboară...

Ziua, sau de multe ori noaptea, cînd oamenii se odihnesc după muncă, plecată peste aparatul ei, țăcăne înfrigurată pe clape. Indeletnicire care ar putea să pară unui simplu spectator monotonă și plicticoasă. Dar inima ei se emoționează pentru fiece rînd cuprins acolo în telegramă. Și degetele ei dau aripi cuvintelor să ajungă grabnic, cît mai grabnic la cei care le așteaptă. Preocupările ei personale au rămas undeva, departe. Trăiește și lucrează înfrigurată numai pentru cei care așteaptă, înfrigurați și ei, veștile. Se dăruie cu totul trudei ei.

Truda Elisabetei Țupa e modestă, ca a atîtor mii de oameni din patria noastră, oameni simpli, obișnuiți. Trudă modestă dar măreață, arzătoare, pusă în slujba celui mai minunat țel: fericirea poporului.

Pagină redactată de
VASILE MĂNUCEANU

Cuvinte ale oaspeților străini

„Ceea ce iți atrage atenția în primul rînd, este dragostea pentru pace a poporului romîn".

RHEA DEAR
secretar al Comitetului pentru Pace din Columbia britanică

„Harnicul popor romîn a obținut succese mărețe în construirea socialismului, succese de care se bucură sincer întregul popor maghiar".

RONAI SANDOR
conducătorul delegației Adunării de Stat a R.P. Ungare

„Imi dau seama că aici se duce o luptă pentru fericirea colectivității, nu a cîtorva persoane".

JEAN PAUL MARIN
student din Paris

„Din optimismul copiilor voștri se vede că ei simt multă dragoste și siguranță. Or, aceasta provine și din faptul că părinții se simt în siguranță".

BEATRICE KING
scriitoare din Anglia

„Am vizitat o parte din țara Dvs. și ne-am putut da seama de marele rol care îi revine femeii în construirea societății noi. In fabrici și uzine am văzut cum muncitoarele lucrează cu pricepere și dragoste alături de bărbați, reușind să dea produse la fel de bune și multe".

ROSE MEHANNA
din delegația femeilor libaneze

„Port în suflet simțăminte calde față de ospitalierul Dvs. popor... Despre ce să vorbesc mai întîi? Despre grija ce o purtați viitorului țării, grijă exprimată atît de puternic prin dragostea arătată copiilor și tinerei generații?"

JEAN STEWART
membru în Comitetul Executiv al Congresului Canadian pentru Pace

Vă scriem despre noi

O întîmplare cu „duhul bălții"

Nu departe de comuna Văleni, raionul Muscel, regiunea Pitești, se află un mic lac. Se spunea că dacă te prinde miezul nopții pe malul apei, apoi poți să-ți iei rămas bun de la viață. Din apă se zicea că iese un duh și duce în adîncuri pe oricine găsește.

Șase pionieri din sat și-au propus să cerceteze povestea asta. Iată ce ne-au comunicat ei:

„Cît privește lacul Tunet, am văzut că nici una din cele spuse de săteni nu s-au adeverit. Cu ajutorul unei probleme de geometrie am măsurat lacul; n-are decît 20 m. lățime și 50 lungime. Probabil că în vremuri mai îndepărtate lacul să fi fost mai mare căci în jurul său, pe o distanță cam de 125 de metri, s-a format, din ierburile acvatice, o saltea plutitoare, numită științific plaur. Cînd calci pe acest plaur o porțiune cam de 2 metri în jur se mișcă în același ritm. Faptul acesta i-a făcut pe oameni să creadă că în lac există duhuri care susțin în spinare acest plaur.

Ca să dovedim netemeinicia credinței în duhuri, ne-am hotărît să rămînem pentru o noapte acolo. Noaptea era senină, iar luna ploua cu argint deasupra lacului.

Deodată, am simțit că un fior ne trece prin inimă: o arătare albă, se mișca în jurul lacului ca și cum ar fi dansat. Cum însă eram hotărîți să vedem ce-i cu „duhul bălții" ne-am repezit spre ea. In momentul acela „stafia" a sărit în apă, dar noi am urmat-o.

Am pus mîna pe ea și-am scos-o la mal. Deodată... cearșaful a căzut și... în fața noastră a apărut un coleg, venit să ne încerce curajul".

Colectivul de tineri turiști-Văleni

In orașul cel nou

Cîteva zile în șir mama a tot împachetat lucrurile de prin casă.

— Unde ne ducem, mamă?

— Plecăm la bunicul. Mergem într-un alt oraș. Acolo o să lucreze tata.

Cînd am ajuns, înnoptase de-a binelea. In jur, nici urmă de oraș. Doar clădirea unei fabrici, unde bunicul era portar.

— Mamă, dar unde e orașul? Nu..., nici o casă aci. Nu mi-a răspuns nimeni.

A doua zi, m-a luat bunicul și m-a dus ceva mai jos de fabrică.

— Uite, vezi păduricea asta de aici? — îmi spuse bunicul. Ei, în locul ei se zice că se va clădi noul oraș.

In primăvară au sosit acolo o mulțime de oameni. Curînd, au fost gata primele blocuri. In locul păduricii s-au înălțat case mari, luminate electric, cu străzi asfaltate, mărginite de copăcei.

Aici, în orașul Victoria, învăț de 7 ani de zile. Primele două clase le-am făcut într-o baracă, lîngă fabrică. Clasa a III-a am făcut-o într-un bloc. Orașul n-avea școală.

Odată mă plimbam pe la marginea orașului. Intr-un loc muncitorii turnau temeliile unei noi clădiri! Clădirea școlii!

Cum arată școala? Are două etaje, multe săli de clasă, iar acoperișul e vopsit în verde. Intr-o cameră e muzeul școlii, iar în alta am auzit că se va deschide în toamna asta un atelier.

...Orașul meu natal e Brăila. Dar, credeți-mă, mai drag îmi e orașul Victoria. L-am văzut doar crescînd.

Valeriu BIANU
Școala medie din orașul Victoria

Am să aleg Bicazul

După ce a fost mutat cu serviciul la Bicaz, tata ne chema pe mama și pe noi, copiii să-l urmăm cît mai repede cu putință. Citeam scrisorile tatei și îmi dădeam seama că mi-era tare greu să dau ascultare chemării lui. „Pleacă numai dumneata, mamă, eu nu pot să plec" — spuneam eu.

— Iți dai seama ce spui — mă întreba mama, crezi tu că o să putem trăi așa, răspîndiți?

Incetul cu încetul, m-am obișnuit cu gîndul că vom pleca.

Cînd am sosit, Bicazul mi s-a părut un loc fără multă viață. Nu mult după venirea mea, am văzut înfăptuite primele lucrări mari de pe șantier. Acum noi locuim într-unul din blocurile construite acolo. In timpul liber, mergem la teatru sau la cinematograf. La Clubul cultural, înălțat pe șantier, citim cărți, jucăm tenis de masă, avem săli de șah.

Dacă îmi va fi dat să aleg în care oraș să merg după terminarea studiilor, am să aleg Bicazul. Aici, colegul meu Radoslav va fi constructor, Grigoriu Mihai se va specializa pentru munca de miner și Iosifescu Gheorghe va fi șofer.

Sandu EUGENIU
cl. a VII-a Școala de 10 ani Bicaz

Vom strînge roade bogate

Eu am 10 frați. Cred că vă închipuiți cîte ne voi sînt într-o casă cu zece copii. Noi, cei mai mari împărțim grijile cu părinții.

I-am propus mamei să intrăm în întovărășire. Cîțiva oameni de la noi din Trușești erau înscriși în întovărășirea agricolă, așa că am avut la îndemînă și unele exemple bune. Și tatăl meu spunea să intrăm în gospodărie. Mama însă se împotrivea:

— Dar, mamă, ai uitat că întovărășiții de la noi din sat au cules de pe pămîntul întovărășirii roade de două ori mai mult decît noi ceștilalți? am întrebat-o. Eu am lăsat-o în pace și-apoi iar am vorbit cu ea, și iar. Intr-una din zile cînd a trecut prin satul nostru tovarășul Alupoaie de la partid a stat de vorbă și cu ea s-a hotărît, așa că într-o seară, am făcut cererea de înscriere.

La toamnă, cînd vom strînge roadele de pe pămîntul întovărășirii și cînd vom veni și noi cu carele încărcate spre casă, mama o să fie bucuroasă că ne-a ascultat sfatul.

Ilie A. APARASCHIVA
cl. a VII-a A
Școala de 7 ani Sînta Maria
raionul Trușești

Zi de vară

Zi de vară, zi de vară,
Cînd privesc în jurul meu
Bucuria îmi cuprinde
Sufletul și cînt mereu.
Tolănit stau în grădină,
Iarba verde mă desfată
Și privesc cerul albastru
Care n-are nici o pată...
Gîndu-mi zboară-n depărture;
Pe al Mării Negre mal
Zburdă fericiți copiii
Cu voci limpezi de cristal,
Hohotesc în rîs năvalnic,
Stau cei mari pe lîngă ei.
Și-mpreună toți se joacă
Cu nisip printre alei.
Gîndu-mi zboară-apoi la munte,
Iată sînt mulți și aici,
Ce frumoasă e vacanța
Pentru mari și pentru mici!
Zi de vară, zi de vară,
Ori la mare ori la munte,
Ori aici la mine acasă,
Orișiunde m-aș ascunde,
Lumea, cîmpul te iubește,
Codrul freamătă de tine.
Și privighetori îți cîntă
Melodii cu triluri line.

Sandu Doru MOSESCU
cl. a V-a, Școala nr. 2 băieți
Ploiești

Am făcut zilele trecute cîteva fotografii. Să vi le arăt și vouă.

Fotografia nr. 1: „Omul cu o mie de fețe"

Un băiat care se oferă să-ți facă o mulțime de servicii. De pildă, să-ți destăinuiască locul în care se află o livadă de meri. Și ți-l destăinuiește. Apoi, îți dă un sfat să te duci noaptea. Și să-ți legi strîns cureaua, ca nu cumva să-ți cadă din sîn merele pe care trebuie să i le duci lui! Apoi, s zicem că tu-l asculți și mergi la furat mere. Sări noaptea gardul, te sui într-un pom și-ți umpli sînul cu mere. Cu ocazia ast(a) îți mai și julești genunchii. Te înapoiezi însă triumfător. Omul cu o mie de fețe cercetează merele și are pretenție să le împărțiți „juma-juma". Apoi, să zicem că, odată școala începută, cineva te propune în colectivul de conducere al detașamentului. Omul cu o mie de fețe zîmbește de bucuria ta. Dar, pe ascuns, se încruntă. Și-n mare taină se duce și-i spune sfios, cu blîndețe instructorului: „Tovarășe instructor, să vedeți, cutare a fost propus în colectivul de conducere. Eu nu mă amestec, dar are un păcat: e hoț. Nici nu știți ce hoț e! Face praf din livezile oamenilor. L-am văzut cu ochii mei!"

Fotografia nr. 2: „ghinionistul"

În primul rînd, îmbrăcămintea: tricou de sport, pantaloni de trening și bocanci de fotbal. Pînă și la teatru tot așa se duce, numai că în loc de bocanci de fotbal încalță pantofi de tenis. Are un defect la mers: umblă puțin crăcănat, ca jokeii. Și se leagănă într-o parte și într-alta. Zice că așa tebuie să umble un sportiv. Dar să-l urmărim și pe teren. Iată, are mingea în picior. Înaintează pe extremă. Dribleaza la rînd doi jucători adverși. Alți trei vin să-l atace. Un coechipier strigă: „Pasează la mine!" Însă extrema noastră vrea să culeagă singură laurii victoriei. Cei trei se apropie. Unul îi ia mingea. În aceeași clipă, extrema noastră se trîntește la pămînt ca și cînd ar fi faultat. De, ghinion... altfel „marca" la sigur! Pe la jumătatea meciului, obosește. De-abia mai fuge după minge. În cele din urmă, părăsește terenul sub cuvînt că... „i-au căzut mușchii"... Strigă: „Ce ghinion afurisit! Tocmai acum cînd eram mai în formă". Aflîndu-se acum pe margine, îi face în gura mare de ocară pe cei care au rămas în joc:

— Costică, trage puternic! Prost plasat! Așa te-am învățat eu? Degeaba, mă, că tot picior de lemn ai rămas! Ah, de n-aș fi avut eu ghinion...

...Deocamdată, gata cu fotografiile. Restul pe viitor.

GHEORGHIȚĂ REPORTERUL

„Mirella"

...A fost demult, demult, odată,
Cînd mă purtam ca orice fată.
Aveam codițe, cîte-o fundă,
Și o figură... așa... rotundă.
Acuma, însă genu-mi știu
Din filmul „Mîine-i prea tîrziu".
Mirella — asta mi-i făptura
Și, mai ales, pieptănătura!
Nu spun cît timp ia descurcatul,
Și pieptănatul, periatul,
Un ceas, un ceas și jumătate
(Să nu mă îngrijesc se poate?)

Și moațe-mi pun în orice seară,
Ca-n zori să fiu Mirella iară...
Adorm cu grijă, mă trezesc,
Îmi pipăi părul: s-a uscat
(De periat, eu, să-l lipsesc,
Să-l las cu moațe nu-i păcat?...)
Mă scol chiar dacă-i miez de noapte,
Și-l pieptăn iarăși, pîn-la șapte.
Dar să las asta. Să vă spun
Prin ce-am trecut eu într-o zi
La joacă c-un pisoi nebun.

Dar să încep a povesti:
Era pufos, urechi tărcate,
Și drăgălaș, într-adevăr.
Dar nu știu cum, deodată-n spate-mi
Sări de-acolo — drept în păr!
Trăgea, trăgea — se încurcase!
Degeaba plîng, degeaba țip,
Pisoiul nu vrea să mă lase,
Nu sare jos în nici un chip.
Să mă smucesc îmi era teamă.
Ferească sfîntul, părul meu!...
Acasă, nimeni. El în coamă
Se tot juca — să nu mor eu?...
Dar să mă mișc — doamne ferește,
S-ar fi stricat podoaba mea!
Pisoiul mă strîngea ca-n clește,
Și-apoi pe gît mă zgîria.
Ce blestem, ce nenorocire!
Dar, în sfîrșit, țîșni în jos
Pisoiu-n bot cu mii de fire
Din părul meu cel mătăsos!

Cristina LUCIAN

EPIGRAME

Unui pionier care, fiind în tabără, toată ziua e preocupat să mănînce.

Altceva nimic nu face
Și, să-l schimbi, e grea speranța
Mă-ntreb: „Oare, cum de-i place
Să-și mănînce-așa... vacanța?

Unuia care ar vrea ca vacanța să dureze șase luni.

— Și crezi c-ai face oare vreo scofală
De-ai merge numai șase luni la școală?
— A nu! Dar aș avea timp, oameni buni,
Să-nvăț la corigențe șase luni!

Unuia care nu prea se omoară cu spălatul.

I-am spus ieri, pe îndelete:
— Mai spală-te și tu, băiete!
Și mi-a răspuns, cu cutezanță:
— Să nu-mi dai sarcini în... vacanță!

Aceluiași:

— Mai spală-te-l făcui atent.
Și mi-a răspuns, plin de necaz:
— E-o chestie de regulament?
— Nu, zic, e-o chestie... de-obraz!

Sadi RUDEANU

Porumbelul lui Dănuț

Nu-l mai văzusem pe Dănuț de vreo cinci ani. De curînd însă m-am întors în orașul natal, la familia mea. Și, printre multe amintiri dragi, l-am regăsit și pe Dănuț.

In fața mea se află acum un băietan zdravăn. Ii recunosc trăsăturile. Aceiași ochi mari, senini și șăgalnici mă privesc atent, dar puțin sfioși. Il întreb despre felul cum își petrece vacanța.

— Știți că la noi în școală s-a inițiat acum, în timpul vacanței, un concurs al cercului de zoologie. Concursul are ca scop creșterea animalelor de casă. Cine îl va cîștiga va primi drept premiu o trusă stilou-creion, marca „Montblanc", cu peniță de aur. Eu am să particip la concurs cu porumbelul meu Cleo, crescut și dresat de mine. Am să le demonstrez cum Cleo al meu va duce de la școală acasă, la mama, un bilet...

— Bine, — îl încurajez eu, — nu uita să mă anunți și pe mine de ziua concursului!

Și ne-am despărțit ca vechi și buni prieteni.

Zilele ce-au urmat mi-au dat prilejul să urmăresc jocul lui Dănuț. Însă nu era un joc ca oricare altul, ci unul care cerea muncă adevărată și răbdare îndelungată. Dănuț stătea pe vine sub nucul din curte. In fața lui se găsea un porumbel cu pete albe și cenușii. Acesta era desigur Cleo, pe care Dănuț voia să-l prezinte la concursul cercului zoologic.

Șezînd răbdător pe vine, Dănuț vorbea ceva, făcea semne cu mîinile; Cleo se apropia ascultător și din palma deschisă a lui Dănuț începea să ciugulească. Apoi Dănuț închidea palma și mai spunea ceva, la care Cleo zbura în colivia de pe zidul casei, se întorcea la Dănuț, apoi din nou în colivie...

Intr-una din zile, întorcîndu-mă din oraș, mă întîlnesc chiar în poartă, nas în nas, cu Dănuț. Ne salutăm politicoși. Observ că Dănuț ține sub braț porumbelul cu pete albe și cenușii.

— Unde te duci, Dănuț?
— La cinematograf.
— Cu porumbelul la cinema?
— A, nu... îl vînd... și pe urmă...
— Il vinzi? Așa porumbel frumos! Dar atunci cum rămîne cu concursul?!
— Vine el, Cleo, înapoi... n-aveți nici o teamă... A venit de fiecare dată!...

Și-a zbughit-o pe poartă în stradă. M-am uitat nedumerită în urma lui. Fugea spre piața mare. După vreo jumătate de ceas, aud pe cineva că fluieră prin curte într-un fel anumit. Mă uit pe geam și-l văd pe Dănuț gîfîind de alergătură, stînd în picioare în fața coliviei de pe zidul casei, fluierînd întretăiat și strigînd porumbelul pe nume:

— Fiu. Fiu--fiu.. Fiu... Cleo...
— Hei Dănuț, ce s-a întîmplat?
— Abia l-am vîndut în piață și iată s-a întors în colivie, îmi spuse rîzînd. Bravo, Cleo! Ii facem praf pe ceilalți la concurs!

Am aflat a doua zi cum stăteau lucrurile: Dănuț îl vînduse de multe ori pe Cleo cu cîte 10 lei — ori de cîte ori voia să-și cumpere ciocolată, să meargă la film.. De fiecare dată însă „Cleo cel deștept" se întorcea la iubitul său stăpîn.

Dar într-o zi... într-o zi, după o asemenea „afacere" Cleo nu s-a mai întors... In zadar fluiera Dănuț:

— Fiu... fiu... fiu-fiu...

Peste trei zile era concursul. Toți colegii și prietenii lui Dănuț erau siguri că el va ieși pe locul întîi cu porumbelul lui.

Tot timpul celor trei zile, Dănuț n-a mai dat pe la școală. Il vedeam plecînd mereu în oraș, venind, fluierînd în fața coliviei... Mi-a mărturisit cu lacrimi în ochi că fusese de nenumărate ori în piață, căutîndu-l pe omul căruia i-l vînduse ultima oară pe Cleo; voia să-i dea banii înapoi, în schimbul lui Cleo...

Pînă la urmă — în dimineața concursului chiar — l-a găsit. Mergînd abătut pe stradă, se trezește că un om înalt și puternic îl bate prietenește pe umăr. Dănuț rămîne înmărmurit. O licărire de speranță îi luminează fața. Dar omul înalt îl întreabă cu o bucurie și o satisfacție greu de suportat pentru Dănuț:

— Băiete, mai ai cumva vreun porumbel? Că tare gras și gustos a fost acela cu pete albe și cenușii.

Maria HALMOȘ

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.00.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.